

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **J. K.**, bývajúcej v B., zastúpenej JUDr. A. M., advokátom v S., proti žalovanému **S. M.**, bývajúcemu v B., za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného S. K. P. B., IČO: X., zastúpenej A. - S. P., a.s., so sídlom v B., **o náhradu škody z ublíženia na zdraví**, vedenej na Okresnom súde Bardejov pod sp.zn. 3 C 120/2003, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 27. apríla 2009, sp.zn. 1 Co 50/2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove z 27. apríla 2009 sp.zn. 1 Co 50/2008 **z r u š u j e** vo výroku, ktorým

1. bol rozsudok Okresného súdu Bardejov z 21. decembra 2007 č.k. 3 C 120/2003 v prevyšujúcej časti, t.j. nad sumu 5 805,62 eur o bolestnom zmenený tak, že sa žaloba zamieta,
2. bol žalovaný zaviazaný zaplatiť súdny poplatok, nahradiť trovy preddavkované štátom a vo výroku o náhrade trov konania.

Vec v rozsahu zrušenia vracia Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bardejov rozsudkom z 21. decembra 2007 č.k. 3 C 120/2003-190 žalovaného zaviazal zaplatiť žalobkyni náhradu škody, a to za vytrpenú bolesť vo výške 699 600,-- Sk a za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 1 827 000,-- Sk, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok za žalobu na začatie konania a nahradiť trovy konania žalobkyni a tiež štátu. Vychádzal z toho, že dňa 6.9.2001 v čase o 8.49 hod. došlo k dopravnej nehode, pri ktorej bolo poškodené zdravie žalobkyne (utrpena celkom 11 úrazových diagnóz a to zlomeninu spodiny lebečnej, zlomeninu čelovej kosti bez vtlačenia úlomkov, otras

labyrintu pravého ucha, otras mozgu II. stupňa, tržnú ranu tváre, pomliaždenie tváre, jednostrannú zlomeninu lonovej kosti s posunom úlomkov, zlomeninu medzihrboľovej vyvýšeniny píšťaly, úplnú zlomeninu článku palca nohy s posunom úlomkov, odreninu pravého kolena a odreninu lakt'a). V dôsledku týchto rozsiahlych zranení bola opakovane hospitalizovaná na viacerých zdravotníckych oddeleniach (chirurgickom oddelení, oddelení ORL, neurológii, ortopédii, angiológii, psychiatrii, fyziatrisko-rehabilitačnom oddelení a zranenia doliečovala aj v kúpeľoch D.). V priebehu liečby sa vyskytli niektoré komplikácie, pričom za najzávažnejšiu považovali znalci trombózu v predkolennej žile so zúžením jej prievitu až na 90 %. Ako dôsledok zdravotných poškodení aj naďalej navštevuje neurológiu, ortopédiu, psychiatriu a rehabilitácie. Na základe vykonaného dokazovania dospel súd k záveru, že žaloba na náhradu škody je dôvodná, i keď nie v celom rozsahu. Konštatoval, že na strane žalobkyně boli zistené dôvody hodné osobitného zreteľa pre priznanie zvýšenej náhrady za bolesť. Pri zohľadnení zvýšenia prihladol najmä na rozsah a závažnosť poranení, spôsob, náročnosť, dĺžku a bolestivosť liečebného procesu a doliečovacieho procesu. Významnou okolnosťou bolo zistenie 11 úrazových diagnóz, z toho štyri zlomeniny rôznych častí tela. Zistené zranenia boli potvrdené znaleckými posudkami ako aj lekáorskými správami. Na základe takýchto zistení považoval súd prvého stupňa za primerané zvýšenie náhrady za bolesť o 20 násobok základného bodového hodnotenia a sťaženia spoločenského uplatnenia o 30 násobok základného bodového hodnotenia, ktoré bolo stanovené znalcami MUDr. P. V. a MUDr. S. B. a to bolestného vo výške 583 bodov a sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 1 015 bodov. V číselnom vyjadrení pri 60,-- Sk za jeden bod priznal žalobkyni z titulu bolestného sumu 699 600,-- Sk a z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia sumu 1 827 000,-- Sk. So zreteľom na skutočnosť, že žalobkyňa požadovala z titulu bolestného (1 399 200,-- Sk), ako aj sťaženia spoločenského uplatnenia (3 045 000,-- Sk) vyššie čiastky, než jej boli priznané, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 3 O.s.p. a žalobkyni priznal plnú náhradu trov konania. O trovách štátu rozhodol podľa § 148 ods. 1 O.s.p. a uložil ich zaplatiť žalovanému. O zaplatení súdneho poplatku žalovaným rozhodol v zmysle § 2 ods. 2 a § 4 ods. 2 písm. ch/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch.

Na odvolanie vedľajšieho účastníka Krajský súd v Prešove rozsudkom z 27. apríla 2009 sp. zn. 1 Co 50/2008 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti ohľadne odškodnenia za bolesť nad sumu 81 000,-- Sk do sumy 174 900,-- Sk (5 805,62 eur) a vo výroku o bolestnom nad sumu 5 805,62 eur zmenil a žalobu zamietol. Vo výroku o sťažení spoločenského uplatnenia v napadnutej časti rozsudok súdu

prvého stupňa potvrdil ako vecne správny. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania vo výške 12 623,63 eur. Zmenil rozsudok vo výroku o súdnom poplatku tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok vo výške 3 322,55 eura, náhradu trov konania štátu vo výške 488,61 eur na účet Okresného súdu Bardejov, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu, na základe ktorého správne zistil skutkový stav a vo veci aj správne rozhodol pokiaľ sa týka odškodnenia sťaženia spoločenského uplatnenia. Za nesprávne však považoval jeho rozhodnutie pokiaľ sa týkalo odškodnenia za bolesť. Konštatoval, že v tejto časti súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav, avšak jednotlivé zistenia nesprávne vyhodnotil a na základe tohto aj nesprávne rozhodol. Predmetom preskúmania rozsudku prvostupňového súdu neboli výroky rozsudku v časti priznanej náhrady za bolesť do sumy 81 000,-- Sk a v časti priznanej náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia do sumy 487 200,-- Sk, ktoré výroky neboli odvolaním napadnuté a nadobudli právoplatnosť. Na rozdiel od súdu prvého stupňa ale uzavrel, že s poukazom na zistenia súdu prvého stupňa a znalecké dokazovanie, charakter poranení jednotlivých častí tela, považoval za primerané zvýšenie bolestného o 5-násobok stanoveného bodového ohodnotenia súdnym znalcom. Zvýšenie odškodnenia bolestného až na 20 násobok považoval odvolací súd za neprimerané a nezodpovedajúce vykonanému dokazovaniu. Bolestné bolo stanovené vo výške 583 bodov, čo pri hodnote bodu 60,-- Sk za bod predstavuje sumu 174 900,-- Sk. So zreteľom na uvedené, odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti ohľadne odškodnenia za bolesť nad sumu 81 000,-- Sk do sumy 174 900,-- Sk (5 805,62 eur) a vo výroku o bolestnom nad sumu 5 805,62 eur zmenil rozsudok súdu prvého stupňa a žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 224 ods. 2 O.s.p. s použitím § 142 ods. 3 O.s.p., o trovách konania štátu podľa § 148 ods. 1 O.s.p.

Rozsudok odvolacieho súdu napadla dovolaním žalobkyňa, a to vo výroku, ktorým bol zmenený výrok rozsudku súdu prvého stupňa tak, že v prevyšujúcej časti, t.j. nad sumu 5 805,62 eur za bolesť sa žaloba zamietla a proti výroku o náhrade trov konania medzi účastníkmi. V dovolaní uplatnila dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Poukázala na to, že pri dopravnej nehode dňa 6.9.2001 utrpela celkovo 11 úrazových diagnóz na rôznych častiach tela, z čoho bolo 5 zlomenín. V znaleckých posudkoch je presne popísaný priebeh liečby, opakované hospitalizácie a odstraňovania následkov jej zranení. Počas liečby, rehabilitácie a odstraňovania následkov zranení bol obvyklý spôsob jej života narušený poruchami vedomia, psychickým stresom, stratou priestorovej a časovej orientácie, poruchami spánku a psychickej koncentrácie. Liečba sa vyznačovala bolestivosťou, čo

potvrdzujú znalecké posudky. Chirurgická liečebná manipulácia ľavej nohy v umŕtvení a takmer dvojmesačná sadrová fixácia bola spojená s bolestivosťou a značným obmedzením mobility počas troch mesiacov. Bola vyradená z rodinného života a všetkých pracovných aktivít spojených s fyzickou námahou. Počas liečby musela absolvovať časté a unavujúce lekárske kontroly a zdĺhavú rehabilitáciu. Odvolací súd sa pri hodnotení sťaženia spoločenského uplatnenia stotožnil so súdom prvého stupňa, keď potvrdil rozsah náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 30 násobku základného bodového hodnotenia, čo objektívne zodpovedá závažným zdravotným, ale aj spoločenským a ďalším obmedzeniam žalobkyne. Paradoxne však bagatelizoval význam, závažnosť a rozsah týchto početných zranení pri hodnotení náhrady za bolesť. V danom prípade výška odškodnenia za bolesť priznaná odvolacím súdom vykazuje znaky zjavnej neprimeranosti. Vzhľadom k existujúcim spoločensko-ekonomickým pomerom, mnohopočetnosti zranení, dlhodobosti liečby a vzniknutým komplikáciám je priznaná suma bolestného neadekvátne okolnostiam prípadu. Poukázala tiež na to, že si nikdy neuplatňovala náhradu liečebných nákladov, pretože ich vyčíslenie a špecifikácia pri tak dlhodobej liečbe a ich neustálom navyšovaní bolo prakticky nemožné. Namietala tiež, že odvolací súd tiež pochybil pri stanovení výšky náhrady trov konania, pretože súdne konanie sa týkalo uplatňovania dvoch samostatných právnych nárokov, ktoré mohli byť na súde uplatnené aj osobitnými žalobami a z toho dôvodu bolo potrebné pri výpočte základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby aplikovať ustanovenie § 17 ods. 4 vyhlášky č. 163/2002 Z.z. pri úkonoch právnej služby realizovaných do 31.12.2004, prípadne ustanovenie § 13 ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. pri úkonoch právnej služby po 1.1.2005. Nesúhlasila preto s argumentáciou odvolacieho súdu, že „v danom prípade však nejde o spojenie dvoch vecí, ale o jednu vec, jeden skutkový základ, z ktorého vyplývajú dva nároky a to bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia“. Toto tvrdenie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Z týchto dôvodov žalobkyňa žiadala rozsudok odvolacieho súdu v napadnutej časti zmeniť a potvrdiť rozsudok okresného súdu vo výroku o náhrade za bolestné aj nad sumu 174 900,-- Sk, t.j. 5 805,62 eur do sumy 699 600,-- Sk, t.j. 23 222,47 eur a vo výroku o trovách konania medzi účastníkmi priznať žalobkyni náhradu trov prvostupňového konania vo výške 14 484,54 eur (436 361,30 Sk) a náhradu trov odvolacieho konania vo výške 2 072,32 eur, ktoré je povinný žalovaný zaplatiť JUDr. A. M., advokátovi v S., alternatívne zrušiť a vec v rozsahu zrušenia vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

Vedľajší účastník vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že rozsudok odvolacieho súdu je vecne správny a navrhol dovolanie zamietnuť. Krajský súd na základe vykonaných dôkazov

vec správne posúdil, keď prihliadol nielen na negatívne, ale aj na pozitívne okolnosti liečby. Rozhodnutie krajského súdu, ktorý žalobkyni priznal 5 násobné zvýšenie základného odškodnenia bolestného, zodpovedá zistenému skutkovému stavu a je v súlade s požiadavkou primeranosti, ktorá vo svojich ustanoveniach zakotvuje vyhláška. Už odškodnenie priznané podľa bodového hodnotenia v znaleckom posudku, berúc do úvahy aj zvýšenie bodového hodnotenia znalcom podľa ods. 6 prílohy A vyhlášky, je vyjadrením závažnosti utrpených zranení ako i priebehu liečby žalobkyne. Nesúhlasil ani s odvolaním žalobkyne proti výroku o náhrade trov konania, ktoré jej odvolací súd priznal. Mal za to, že odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia správne poukázal na to, že v danej veci nejde o spojenie dvoch vecí, ale o jednu vec, jeden skutkový základ, z ktorého vyplývajú dva nároky a to nárok na bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.) proti výroku rozhodnutia, ktoré možno napadnúť opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok odvolacieho súdu v rozsahu podľa § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že dovolaním napadnutý výrok rozsudku odvolacieho súdu treba zrušiť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Vzhľadom na zákonnú povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v ustanovení § 237 O.s.p. sa dovolací súd komplexne zaoberal aj otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd uvedených v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (ide o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad nepodania návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, o prípad odňatia možnosti účastníka konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným). Treba zdôrazniť, že na vadu takejto povahy je dovolací súd povinný prihliadnúť bez ohľadu na to, či bola alebo nebola v dovolaní namietaná (§ 242 ods. 1 O.s.p.). Ustanovenie § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania, preto ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno dovolaním napadnúť aj

rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak tento opravný prostriedok neprípustný. V dovolaní žalobkyne nie je namietaná procesná vada takejto povahy a jej existencia v dovolacom konaní nevyšla najavo.

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 241 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzuje podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Dovolateľka v dovolaní uplatnila dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., t.j. že napadnutý výrok rozhodnutia odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Z dovolania vyplýva, že dovolateľka považuje rozhodnutie odvolacieho súdu za založené na nesprávnych právnych záveroch z hľadiska zníženia náhrady za bolesť priznanej súdom prvého stupňa.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav, dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Predmetom konania je žalobkyňou uplatnený nárok na mimoriadne zvýšenie náhrady za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia podľa § 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb.

Náhrada za bolesť a náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia sú dve relatívne samostatné zložky náhrady škody na zdraví, i keď sú vo vyhláske č. 32/1965 Zb., ktorú treba na daný prípad aplikovať, upravené spoločne. Táto vyhláška upravuje zvlášť podmienky, za ktorých sa poskytuje odškodnenie za bolesť a zvlášť podmienky pre odškodnenie sťaženia spoločenského uplatnenia. Preto aj zvýšenie odškodnenia u oboch nárokov treba posudzovať osobitne (viď tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 117/2000).

Podľa § 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb. v prípadoch hodných osobitného zreteľa môže súd odškodnenie za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia primerane zvýšiť a to i nad sumu ustanovenú v odsekoch 1 a 2 tohto ustanovenia.

V súlade s citovaným ustanovením mimoriadne zvýšenie náhrady za bolesť a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia prichádza do úvahy len vo výnimočných prípadoch, t.j. v prípadoch hodných osobitného zreteľa. Súd ich môže v týchto prípadoch primerane zvýšiť nad stanovené najvyššie sadzby odškodnenia, avšak takéto zvýšenie vykonané v rámci voľnej úvahy súdu, musí byť vždy náležite odôvodnené s prihliadnutím k mimoriadnej povahe a okolnostiam konkrétneho prípadu. Treba uviesť, že úvaha súdu o primeranosti zvýšenia nie je neobmedzená, lebo vyhláška tým, že rámcovo stanovila predpoklady pre vznik nároku na základné odškodnenie a pre vznik nároku na jeho mimoriadne zvýšenie, určila zároveň hľadiská, na ktoré treba vziať zreteľ a ktoré v ich vzájomnej nadväznosti usmerňujú úvahu súdu o miere primeranosti zvýšenia vo výnimočných prípadoch hodných osobitného zreteľa. V prejednáwanej veci súdy odlišne vyjadrili mieru primeranosti zvýšenia odškodnenia za bolesť, čo žalobkyňa v dovolaní namietala.

Ak odvolací súd mení súdom priznanú výšku odškodnenia za bolesť (rovnako je to i pri výške odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia) z dôvodu, že za „primeranú“ považuje náhradu inú (nižšiu alebo vyššiu), musí v odôvodnení zmeňujúceho rozhodnutia vysvetliť dôvod potreby zmeny náhľadu na „primeranosť“, teda musí poukázať na určité skutkové alebo právne významné okolnosti a s poukazom na ne vysvetliť, prečo a z akých dôvodov dospel k záveru, že primeranou nie je náhrada, ktorú určil súd prvého stupňa, ale náhrada iná. Keďže odvolací súd pri zmene rozhodnutia (§ 220 O.s.p.) nahrádza rozhodnutie súdu prvého stupňa, musí jeho rozhodnutie aj v tomto smere obsahovať úplné a výstižné odôvodnenie zahŕňajúce výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozsudku. Len také rozhodnutie možno označiť za preskúmateľné (§ 157 ods. 2 a 3 O.s.p. v spojení s § 211 O.s.p.).

Napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v tomto smere v plnom rozsahu preskúmateľný nie je, lebo neobsahuje postačujúce vysvetlenie dôvodov, pre ktorý odvolací súd dospel so súdom prvého stupňa k odlišným záverom v otázke, aký násobok základného bodového ohodnotenia vyjadruje „primeranosť“ náhrady za bolesť. Zo spisu vyplýva, že odvolací súd pri odškodňovaní žalobkyňou vytrpenej bolesti s poukazom na rovnaké zistenia považoval

20 násobné zvýšenie základného bodového ohodnotenia bolesti za neprimerané a za primerané označil 5 násobné zvýšenie. Pritom ale nie na dostatočnom stupni konkrétnosti a určitosti zistení, ktoré považoval za dôvod zmeny, bez bližšieho vysvetlenia len konštatoval, že „za primerané považuje zvýšenie bolestného o 5-násobok stanoveného bodového ohodnotenia súdnym znalcom“. Bez bližšieho vymedzenia konkrétnych dôvodov, pre ktoré odvolací súd v podstatnej miere znížil násobok bodového ohodnotenia priznaného žalobkyni súdom prvého stupňa pri odškodňovaní bolesti (z 20 násobku na 5 násobok), nemal Najvyšší súd Slovenskej republiky možnosť posúdiť opodstatnenosť a dôvodnosť zmeny prvostupňového rozhodnutia odvolacím súdom (a teda, či napadnutý rozsudok spočíva na správnom alebo nesprávnom právnom posúdení veci).

Dovolací súd vzhľadom na to dospel k záveru, že konanie pred odvolacím súdom je v danej veci postihnuté tzv. inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Na vadu tejto povahy musel vziať dovolací súd zreteľ (§ 242 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky z tohto dôvodu rozsudok odvolacieho súdu vo výroku, ktorým zmenil rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, ako aj súvisiacich výrokoch o povinnosti žalovaného zaplatiť súdny poplatok a trovy preddavkované štátom, ako aj výrok o náhrade trov konania medzi účastníkmi konania navzájom zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie (§ 243b ods. 1 a 4 O.s.p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 8. apríla 2010

Za správnosť vyhotovenia :

Adriána Borovská

JUDr. Vladimír Magura, v.r.

predseda senátu